

Sygn. akt V CNP 43/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 18 maja 2018 r. sygn. akt VI Ga [...]
w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A.
w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód J. M. wniósł w dniu 8 października 2018 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 18 maja 2018 r. w sprawie VI Ga [...]. W skardze zarzucił naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i wskazał, że wyrok jest niezgodny z art. 361 § 2 k.c. Wskazał również, że wzruszenie tego wyroku nie było możliwe, bowiem nie przysługuje od niego skarga kasacyjna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia nieosiągającą ustawowego progu, nie wystąpiły również precyzyjnie określone w skardze podstawy wznowienia postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga spełnia ustawowe wymagania określone w art. 424⁵ k.p.c., podlega jednak odrzuceniu z innych przyczyn. Orzeczenie Sądu Najwyższego stwierdzające niezgodność zaskarżonego skargą wyroku z prawem nie eliminuje tego wyroku z obrotu prawnego. Stanowi natomiast podstawę do następczego dochodzenia od Skarbu Państwa naprawienia szkody poniesionej na skutek wydania wyroku niezgodnego z prawem. Odpowiedzialność majątkowa Skarbu Państwa może wchodzić w grę jednak tylko wtedy, kiedy wzruszenie wyroku nie jest i nie było możliwe, a strona podjęła wszelkie dopuszczalne prawem czynności, prowadzące do wzruszenia wydanego wyroku. Takimi czynnościami były dotychczas, poza skargą kasacyjną, także wnioski o wznowienie postępowania czy powództwo przeciwegzekucyjne, o ile występują podstawy do ich podjęcia.

W dniu 3 kwietnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018, poz. 5 ze zm.), która wprowadziła do polskiego systemu prawnego kolejny środek nadzwyczajny. Środkiem tym jest skarga nadzwyczajna, której celem jest, jak wynika z art. 89 przytoczonej ustawy, eliminacja prawomocnych orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażący naruszających prawo przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie.

Przyczyny uwzględnienia skargi nadzwyczajnej są zbieżne z podstawami skargi o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, jednak inne są konsekwencje wydanego na skutek tych skarg orzeczenia. Uwzględnienie przez Sąd Najwyższy skargi nadzwyczajnej prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 95 ustawy o Sądzie Najwyższym w związku z art. 398¹⁵ oraz art. 398¹⁶ k.p.c.). Skoro zaś zaskarżony wyrok może zostać uchylony, nie jest możliwe orzekanie o skardze o stwierdzenie jego niezgodności z prawem i - w następstwie takiego orzeczenia - o odpowiedzialności majątkowej Skarbu Państwa.

Oznacza to, że, wnosząc skargę określoną w art. 424¹ k.p.c., strona musi wykazać, że złożyła do stosownego organu wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej zgodnie z art. 89 § 2 ustawy o SN, a wniosek ten nie został uwzględniony.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ k.p.c.